

Can Dünder

Yıldızlar

2000'lerin
popüler
kültür
ikonları

TARKAN
Yıkılıyo!...

**YILMAZ
ERDOĞAN**
Bir gün şehre
bir film gelir

YILDIZ TİLBE
Yadigâr kız

Ve diğerleri...

CAN

CAN DÜNDAR

YILDIZLAR

2000'lerin Popüler Kültür İkonları

© 2013, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1-8. basım: İmge Kitabevi Yayınları (2004)

Can Yayınları'nda 1. basım: 2013

2. basım: Aralık 2015, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Cem Alpan

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: ©iStockphoto.com / chipstudio

Fotoğraflar: Ercan Arslan

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaası

Merkez Efendi Mahallesi Gümüşsuyu Cad. No: 18, Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 12584

ISBN 978-975-07-1822-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750718229

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

CAN DÜNDAR

YILDIZLAR

2000'lerin Popüler Kültür İkonları

Can Dündar'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Lüsyen</i> , 2010	<i>Yüzyılın Aşkları</i> , 2012
<i>Canım Erdalım Sevgili Babacığım</i> , 2011	<i>Ergenekon</i> (Celal Kazdağlı'yla birlikte), 2013
<i>Anka Kuşu</i> , 2012	<i>Yaveri Atatürk'ü Anlatıyor</i> , 2013
<i>Aşka Veda</i> , 2012	<i>Nâzım</i> , 2014
<i>Ben Böyle Veda Etmeliyim</i> , 2012	<i>Köy Enstitüleri</i> , 2014
<i>Benim Gençliğim</i> , 2012	<i>Abim Deniz</i> , 2014
<i>Birand</i> , 2012	<i>Karaoğlan</i> (Rıdvan Akar'la birlikte), 2015
<i>Büyülü Fener</i> , 2012	<i>İsmet Paşa</i> (Bület Çaplı'yla birlikte), 2015
<i>Kırmızı Bisiklet</i> , 2012	<i>Yükselen Bir Deniz</i> , 2015
<i>Sarı Zeybek</i> , 2012	<i>Gölgedekiler</i> , 2015
<i>Savaşta Ne Yaptın Baba?</i> , 2012	<i>O Gün</i> , 2015
<i>Uzaklar</i> , 2012	
<i>Yağmurdan Sonra</i> , 2012	
<i>Yakamdaki Yüzler</i> , 2012	
<i>Yârim Haziran</i> , 2012	

CAN DÜNDAR, 16 Haziran 1961'de Ankara'da doğdu. 1982'de AÜ, SBF Basın Yayın Yüksek Okulu'ndan mezun oldu. 1986'da İngiltere'de London School of Journalism'i bitirdi. 1988'de, ODTÜ Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü'nde Siyaset Bilimi dalında yüksek lisansını tamamladı. 1996'da aynı bölümde doktora derecesi aldı. 1979'dan beri gazetecilik, belgesel yapımcılığı, TV programcılığı, 2015'te *Cumhuriyet* gazetesinin genel yayın yönetmeni olmuştur. Kitapları *Demirkırat* (M.A. Birand ve B. Çaplı'yla birlikte, 1991), *Sarı Zeybek* (1994), *12 Mart: İhtilalin Pençesinde Demokrasi* (M.A. Birand ve B. Çaplı'yla birlikte, 1994), *Gölgedekiler* (1995), *Hayata ve Siyasete Dair* (1995), *Yağmurdan Sonra* (1996), *Ergenekon* (Celal Kazdağlı'yla birlikte, 1997), *Yârim Haziran* (1998), *Benim Gençliğim* (1999), *Köy Enstitüleri* (2000), *Nereye?* (2001), *Yaveri Atatürk'ü Anlatıyor: Salih Bozok'un Anıları* (2001), *Uzaklar* (2002), *Yükselen Bir Deniz* (2002), *Savaşta Ne Yaptın Baba?* (2003), *Bir Yaşam İksiri: Dr. Nejat F. Eczacıbaşı* (2003), *Mustafa Kemal Aramızda* (Ülkem Özge Sevgiler'le birlikte, 2003), *Büyülü Fener* (2003), *Duvar* (Ege Dünder'la birlikte, 2003), *Yıldızlar*, (2004), *Sedat Alp: İlk Türk Hititoloğun Yaşam Öyküsü* (Fatma Sevinç'le birlikte (2004), *Kırmızı Bisiklet* (2005), *Nâzım* (2005), *İlk Durak-İETT* (Nebil Özgentürk'le birlikte, 2005), *Özel Arşivinden Belgeler ve Anılarıyla Vehbi Koç I.* (2006), *Yüzyılın Aşkları* (2006), *Karaoğlan* (Rıdvan Akar'la birlikte, 2006), *İsmet Paşa* (Bülent Çaplı'yla birlikte, 2006), *Yakamdaki Yüzler* (2007), *Ecevit ve Gizli Arşivi* (Rıdvan Akar'la birlikte, 2008), *Ben Böyle Veda Etmeliyim: İsmail Cem* (2008), *Özel Arşivinden Belgeler ve Anılarıyla Vehbi Koç II.* (2008), *Mustafa* (2009), *Anka Kuşu* (2009), *Lüsyen* (2010), *Canım Erdalım Sevgili Babacığım* (2011), *Aşka Veda* (2012), *Birand: Bir Ömür, Ardına Bakmadan* (2012), *Abim Deniz* (2014).

İçindekiler

Önsöz	10
Yeni baskıya önsöz	12
Tarkan	14
Yılmaz Erdoğan	26
Süreyya Ayhan	38
Özcan Deniz	50
Yıldız Tilbe	64
Mehmet Çağçağ	76
Hülya Avşar	88
Orhan Pamuk	100
Şebnem Ferah	118
Cem Yılmaz	130
İbrahim Tatlıses	144
Mazhar Alanson	158
Tarık Akan	168
Cem Karaca	176
Sibel Kekilli	186
İskender Çolak	198
Kadir İnanır	214
Behçet Nacar	222
Erman Toroğlu	238
Yaşar Nuri Öztürk	252

ÖNSÖZ

Bu kitabın öyküsü 2003 yazında başladı.

O yaz *Milliyet*'in İcra Kurulu Başkanı Hanzade Doğan'a, bir *Popüler Kültür* gazetesi çıkarma fikrini açtım. Biraz anlatınca hemen kabul etti.

Birlikte projeyi, gazetenin genel yayın yönetmeni Mehmet Yılmaz'a götürdük. O da, "Çok iyi olur," deyince, çocukluktan bu yana dostum Tayfun Atay'la kolları sıvadık.

Popüler Kültür'deki her yazıdan sorumluydum; ama bana düşen asıl görev, her hafta şöhretler dünyasının en parlak yıldızıyla söyleşmekti. Söyleştiklerimin bir kısmı, daha önceden tanışıklığım olan insanlardı. Bu söyleşilere onlarla ilgili gözlem ve izlenimlerimi de katıyordum. Bazen, röportajsız sadece izlenim yazdığım da oldu.

Söyleşilerin birkaç istisna dışında tümüne *Milliyet*'in çok yetenekli foto muhabiri Ercan Arslan'la gittik. Her söyleşide aynı sahne tekrarlanıyordu:

Önce Ercan birkaç çekip sonucu dijital makinesinin ekranından inceliyor, sonra, "Nasıl buldun?" diye bana gösteriyor; ben de fotoğrafı çekilen yıldızı, makine başına davet ediyordum. Sonuç her seferinde öylesine güzel oluyordu ki, "süje" daha bir hevesle ve içten poz veri-

yordu. Kitapta gördüğünüz o mükemmel fotoğraflar işte böyle çekildi.

Kimi zaman Süreyya Ayhan'ın peşine takılıp Sorgun'a, doğduğu köye gittik, birlikte tavuklu pilav kaşıklıyıp çocukluğunda onu taşıyan traktöre bindik; kimi zaman Gevaş'taki *Vizontele* setinde Yılmaz Erdoğan'ın motosikletine atlayıp 70'lerin dekoru arasında gezindik.

Bazen Ankaralı bir kabadayıyla delikanlı âleminin raconlarını konuştuk, bazen eski bir porno yıldızıyla sinemanın arka sokaklarını...

Her bir söyleşide hem günümüz Türkiye'si'ni ele veren ilginç biyografiler çıkıyordu hem de o insanları şöhrete kavuşturan inanılmaz öyküleri...

Bu arada onların hayatlarından unutulmaz kesitler, evlerinden, ofislerinden ayrıntılar, parayla, dinle, aileleriyle ilişkilerinden örnekler de yazılara yansıyor.

Milliyet Popüler Kültür, dokuz aya kalmadan kapandı.

Sonunda elimde, çok sevdiğimiz o gazetenin dokuz ayında doğurabildiğim otuz kadar söyleşi kaldı. Bunlardan bir kısmını, yayımlanış sırasıyla, gazeteye sığdıramadığım bazı eklemelerle ve Ercan'ın fotoğraflarıyla bu kitapta topladım.

Okuyunca hayatımıza damgasını vuran popüler kültür dünyasının kısa mazisini, perde gerisini ve inceden eleştirisini bulacaksınız.

Yukarıda adını zikrettiğim, "gazeteyi var edenler"ın yanı sıra, randevuların alınmasından soruların hazırlanmasına, deşifreden tashihe kadar her aşamasında yardımını esirgemeyen "yol arkadaşım" Nazan Gezer'e kocaman bir teşekkür borcum var.

En büyük teşekkür de güvenle evlerini, setlerini, sırlarını, kendilerini bana açan yıldızlara...

Işıkları bol olsun.

Can Dündar
2004

YENİ BASKIYA ÖNSÖZ

Yıldızlar'ı, ilk baskısından on yıl sonra yeniden yayına hazırlarken, Türkiye'nin ne kadar hızlı kabuk değiştirdiğini fark ettim, bir kez daha...

“Star sistemi” denilen öğütme makinesi yüzünden on yıl öncesinin bazı yıldızları kayıp giderken, hızla yenileri piyasaya sürülmüştü.

Kumaşında gerçekten starlık ışığı bulunanlar ise tarihin “kalıcılık sınavı”ndan geçip eleğin üstünde tutunabilmişti.

Yine de kazananlarla birlikte kaybedenlere de, “2000'lerin popüler kültür ikonları” olarak kitapta yer vermenin, bir dönemin ruhunu anlamada ve bugünlerle kıyaslamada kolaylık sağlayacağını düşündüm ve, “Sonra neler oldu?” bahsine girmeden, yazıldığı gündeki hallerini korudum.

Farklı alanlardan birkaç isim ekleyerek, “popülerleşme” akımını, siyaset, din, futbol alanlarına dek genişletmeye çalıştım.

Ercan Arslan'ın arşivinden yeni fotoğraflar ve kitabın editörü Cem Alpan'ın dokunuşlarıyla, eski “yıldız”ların tozunu aldık, onları yeniden parlattık...

Çoğu, şöhretini hak eden, rengârenk “yıldız”lar bunlar...

Hemen hepsinin heybesinde, inanılmaz yaşam öyküleri, dikenli çitler, derin uçurumlar, mayınlı tarlalar var; olmayacak tesadüfler, ağır yenilgiler, intiharı düşündürecek hayal kırıklıkları, yaman hırslar, nafile teşebbüsler...

Ama bir ortak paydaları daha var:

2000'lerde sahne ışıkları altına çıkan gençlerin çoğu, 12 Eylül mahsulü...

Darbe ikliminin ezip düzleştirdiği altyapıda doğmuş ya da serpilmişler.

Dönemin apolitik havasından, her halükârda kazanmayı savunan ve kazananı meşrulaştıran anlayışından, bireyi öne çıkaran, etik meselelere fazla kafayı takmayan ruhundan, şu ya da bu şekilde etkilenmişler.

Orhan Pamuk söyleşisinde daha net okunabileceği gibi, dört bir yandan gelip –kendilerinden öncekilerden farklı olarak– büyük bir özgüven duygusuyla göçtükleri İstanbul'u, yenik hüznünden arındırıp başarılarına kapı açacak bir fırsatlar kentine dönüştürmeyi, dinamik bir popüler kültür başkentine çevirmeyi becermişler.

Ayağı sağlam basmayan ve, “Ben niye bu taze kuyunun suyunu içmiyorum,” diye yeni devre destursuz dalan bazı ağabey ve ablalarının zihniyetini değiştirdikleri gibi, kendilerinden sonra gelecek olanlara da, popüler kültür bahçesinin dikenlerine fazla takılmadan, fazla emek de harcamadan, kısa zamanda meyve yeme imkânlarını hazırlamışlar.

Bugün, “herkes beş dakikalığına bile olsa, şöhret olabiliyor” ise biraz da 2000'lerin popüler kültür ikonlarının hırsı, azmi, dayanıklılığı ve yırtıcılığı sayesinde...

Kitabı, yeni baskı için baştan okurken, çizilen portrelerin, yeni yüzyıldaki zihniyet değiminin işaret fişekleri ve bugünkü yıldızların öncülleri olduğunu düşündüm.

Bakalım, onlara bir arada bakarak, bugünü algılayabilecek miyiz?

İyi okumalar dileğiyle...

Can Dündar
2013

TARKAN

Göküyo!..

“Ben sizi yerim be!..
Kendinizi bana
bırakın bu gece...
Görelim bakalım
neler oluyor.
Zincirlerinizi
kırmanıza yardımcı
olurum umarım.”

Bir aşk provokatörü

Aylarca *Milliyet* ekibiyle Anadolu'yu dolaştığımız TIR, şimdi Türkiye turnesi için Tarkan'ın emrinde...

İçinde dert yazıları yazdığımız geniş "salon"u, lüks döşenmiş bir mabet görünümünde...

Yerlerde rengârenk mumlar yanıyor. Bir tütsü, ortadaki sehpa nazlı nazlı tütüyor. Çevrede meyveler, giysiler, aynalar, ışıklar...

Oturma grubunun tam karşısındaki plazma televizyondan, konseri bekleyen kalabalık görünüyor.

TIR'ın dışı ise ışıkçıların, sesçilerin, korumaların, müzisyenlerin, hayranların kaynadığı bir panayır yeri gibi...

Ve Tarkan geliyor

"Beklenen star", lüks minibüsüyle bu kalabalığı yararak geliyor.

Üzerinde beyaz şilebezi işlemeli gömlek, düşük belli kot, ayağında çiçekli kahverengi beyaz deri çizmeler, kolunda, boyunda nazar boncukları, yüzünde hiç eksilmeyen devasa bir gülücükle... Taşan göğsünden, vuslatsız âşıklar gibi, iki yaka bir araya gelemiyor. Gömleği ilik sevmiyor.

İlk iş, soğuk püskürten klimayı kısıyor, bizim ekiple tanışırken yedi yıl önce Londra’da fotoğraflarını çekmiş olan (ve bu sayfalarda gördüğünüz nefis fotoğrafları çeken) foto muhabirimiz Ercan’ı ilk bakışta tanıyıp hal hatır soruyor.

Sonra istisnasız herkesle ilgileniyor: Çevresini saran her yaştan hayranıyla, ekibiyle, bizimle... Muzipçe sahne arkasına geçip konseri dinlemeye gelenleri süzüyor. En ufak bir gerginlik alameti yok. Kuaförü, elindeki jöleyle saçlarına rüzgâr yemiş bir çalılık görüntüsü verirken sohbeta koyuluyoruz.

Paris’te “sürgün”de görüştüğümüzde gözlerinde okuduğum endişe bulutları dağılmış, yerini özgüvenin ışığı almış. Adını borçlu olduğu “Attila’nın Fedaisi” Tarkan’la yegâne ortak paydası bu olsa gerek:

Delici bakışları...

Vantuz dudaklı erkekler

Anadolu turnelerinden giriyoruz lafa... Muhafazakâr kentlerde verdiği konserleri merak ediyorum en çok...

Neler oluyor oralarda?..

“Bir zaman tüneline, geçmişe yolculuk yapmış gibi hissediyorum kendimi,” diyor. “Evlerin mimarisi, insanlar, sanki bir yerde kalmış, günümüze uyum sağlamakta zorlanıyor gibi... Sahneye çıktığımda buna başkaldırdıklarını hissediyorum. Sanki, ‘Tıkanıp kaldık, tut kolumuzdan çek götür bizi,’ diyor insanlar... İstanbul seyircisinden daha da coşkular. Konserde başörtüsünü çıkarıp sallayarak dans eden, ‘Kır zincirlerini, gel aşka kanalım bu gece,’ diye haykıran, çıkışta arabanın peşinden ağlaya ağlaya koşan başörtülü kadınlar, vantuz dudaklarını arabaya yapıştıran erkekler gördüm arabanın içinden... Şaşırdım. Sanırım maruz kaldıkları yasakların, baskıların isyanıyla geliyorlar konserime... Ve şarkılarım bunun patlamasını yaşıyor onlara...”

“Ben sizi yerim!”

Bu anlattıklarını az sonra başlayan konserinde bizzat gözlüyorum.

Saat dokuzu on geçe *Dudu* başlıyor. Tarkan; sade kostümüyle yine gülücükler saçarak sahneye yürüyor. Bir asansörle

platforma taşınıyor ve havai fişeklerin eşlik ettiği bir duman bulutunun içinden fırlıyor sahneye...

Seyirci yıkılıyo!..

“Şimdi azıyoruz,” diyor ve dansa başlıyor.

Daha önce hiçbir erkeğin göze alamadığı kadar cüretkâr bir dans bu...

Kalçalarını salladıkça pantolonunun yanındaki püsküller titreşiyor; tabii bir de kadın hayranlarının gönül telleri...

Gömleği, iliklerinden kurtulup omzundan sıyrıldıkça, göbeği davetkâr figürlerle kıvrıldıkça, ayakları kor ateşte yürürmüş gibi zıpladıkça kadınlar bilinç duvarını aşan çığlıklarla kendinden geçiyor.

O, sahneden bu yangını görüp ateşli dilberlerin üstüne benzin döküyor:

“Ben sizi yerim be!.. Kendinizi bana bırakın bu gece... Görelim bakalım neler oluyor. Zincirlerinizi kırmanıza yardımcı olurum umarım.”

Kopma ayını

Bir el bombası için pimi neyse mahcup seyirci için Tarkan o...

Çekilince patlatıyor.

Diyemediklerini dillendiren bu adamın kavalının peşine takılıp evi barkı unutup, mahcubiyet zırhını parçalıyor ve “aşka geliyor”lar.

O andan itibaren bir “kopma ayını” başlıyor.

Ağır tahrik var ortada... Zeki Müren'den beri sahnelerin gördüğü en yaman kışkırtıcı, seyircisini isyana çağırıyor.

Onlar çoktan hazır; bunun için gelmişler zaten bu müzikal terapiye... Tarkan'la bir ağızdan provokatif şarkılar söyledikçe sıkıcı bir yaşam dersinden teneffüse çıkmış çocuklar gibi coşup 2,5 saat için yasaklardan, tabulardan, korkulardan, hudutlardan azat oluyorlar.

Asırlık bir örtüyü aralıyorlar.

Sahnedeki adam, yine Zeki Müren'in icadı bir T sahneden içlerine kadar sokulup sokağa çağırıyor hepsini... Ama orada vaat ettiği fazla bir şey yok:

Sadece “içinden gelen sesi dinlemek”...

Bu da hiç de fena bir başlangıç değil.

“Kim lan bu?”

Acaba Tarkan bu değişimin sebeplerinden biri mi, sonuçlarından biri mi?

“Bunu misyon edinmişim de bilerek yapıyor değilim. Belki de burada doğup büyümediğim için oldu bunlar. Şimdi herkesin peşine düştüğü o değişimle büyüdüm ben. Daha ilk albümde bacağımda yırtık kotum, kulağımda küpemle ortaya çıktım. ‘Kim lan bu?’ dediler. ‘Yapamaz, izin vermeyiz,’ dediler. Yıllarca da mücadele ettim, biliyorsun.”

Hepimiz biliyoruz.

İnsan, krizlerde büyür ya... Tarkan için özellikle böyle oldu bu...

“Çişim geldi” krizinde, askerlik krizinde, skandal fotoğraflar

Ankara'da bir konser öncesi
“Muzip yıldız” sahne arkasından,
bekleşen hayranlarını süzüyor...

krizinde hiç alttan alıp taviz vermedi. “Ben buyum, yerseniz,” dedi, dikine gitti toplumun... O ateşten basamaklara basa basa tırmandı zirveye...

“Hiçbir zaman, ‘Ben starım, önder rolüm var, lider gibi davranmalıyım, bunu yapmamalıyım,’ diye düşünmedim. Kendim gibi davrandım. Bana bunu yapmaya hakları olmadığını düşündüğüm için öyle davrandım. Onlara yaranmak için yapmadım. Hatta onları kaybetmeyi, beni terk etmelerini göze aldım. Derinimdeki ses hep, ‘Yürü!’ dedi. Bunu yapmasam, bir kısmının istediği Tarkan olsam beni yola getirdiklerini düşünür, kendime saygı duymazdım. Bu noktada cesur olmak lazım.”

Kolları havaya

O sahnede söylerken on yaşlarında bir oğlan, önde hararetili figürlerle döktürüyor. Son zamanlarda hangi düğüne gitsem izbandut gövdesiyle onun gibi dans etmeye çalışan erkekler görüyorum.

Meğer o da görmüş:

“Bodrum’da teknedeydim. Çevrede turistik tekneler var. Çoğunda *Dudu* çalışıyor. Bazı erkekler benim gibi dans ederek kızlara şov yapıyor, bir başkası çıkıyor, ‘Dur, öyle değil,’ diyor, başka türlü dans ediyor. Ben de izliyorum gizlice... Bilseler komşu yattan onları seyrettiğimi... Ama ne güzel! Bunlar beş-on sene önce yoktu. O muhafazakâr tavrımız değişiyor sanki... En azından kollarımız kalktı biraz...”

Dirseklerini kaburgalarına bastırıp parmaklarını şıklatıyor burada...

“Böyle oynardık eskiden,” diyor, “öyle koltuk altı göstermek filan ayıptı. Göbek atamayız, kahkaha bile atamayız, erkeğe yakışmaz. Maçoyuz ya...”

Oysa şimdi, rakip niyetine karşısına çıkarılan ve *light erkek*’leri tiye alanlar bile, onun gibi giyinip onun gibi dans ediyor.

Kaleydoskop

Tam yalnızlığından ve ruhani bir dünyada kendine kapanışından söz ederken TIR’ın plazma ekranından, “Tarkan!.. Tarkan!..” çığlıkları yükseliyor.

Şimdi sahne zamanı...

Onunla bir kaleydoskopla dönüşüyor sahne...
Döndükçe renk değiştiriyor, bizimkileri de değiştirerek ve
biz değiştikçe onu renkten renge sokuyoruz.
Uzun ince bir yolda kol kola gidiyoruz.

“İŞTE EKİBİM!”

Tarkan mucizesinin arkasında dev bir kadro var

Tarkan'ın arkasında belki de Türkiye'nin en örgütlü star sistemi işliyor. Turneye altı TIR dolusu malzemeye ve koca bir konvoyla çıkıyor.

Yüz on kişilik bir ekip bu... Yüz yirmi kişilik koruma ordusunu da ekleyin, işte size dev bir firma... Tabii bu ekibin Tarkan'ın en yakınında duran bir çekirdek kadrosu var. Konser öncesi Tarkan'ı bir de onlardan dinledik:

Uygur Ataş (menajeri)

Tarkan söz konusu olunca her şey dev boyutlarda oluyor. Bir kente gittiğimizde telaşı bir hafta önceden başlıyor. Kaset basılacağı zaman iki ay fabrikayı kapatıyoruz. İyi bir ekip olduğumuz için üstesinden geliyoruz. Yıllardır birlikteyiz.

Ondaki değişimi günbegün fark ediyorum. Tam bir profesyoneldir. Çocuksu bir heyecanı vardır. Hisleriyle hareket eder. En küçük ayrıntılarla ilgilenir. Mesela Bodrum'da konser vereceği mekân uzaktı, ek otobüs seferleri koydurttu. Aksiliklere, tersliklere, işbilmezliklere kızsada da komplekslidir.

Süheyl Atay (avukatı)

İlk albümünden sonra çalışmaya başladık. On yıldır sadece avukatı değil, aynı zamanda yoldaşım. Kritik kararlarda görüş alır mutlaka... Kişilik haklarına yönelik bir saldırı ya da hakaret olunca mutlaka dava açıyoruz, ama eleştirilerde “en acımasızlarında bile” asla... Şu âna kadar, yirmi tazminat davası kazandık.

Levent Ağaoğlu (yakın koruması)

Ben ve güvenlik şirketim, iki buçuk yıldır bu işi yapıyoruz. Bizden en büyük isteği, hayranlarına nazik davranmamız... Buna büyük özen gösteriyoruz. Hem onu korumak hem de ona dokunmaya çalışanlara zarar vermemek... Amacımız bu... Hayranları değil, riski kontrol ediyoruz. Direnen olursa kibarca uyarıyoruz.

İlhan Alpay (doktoru)

Tek sağlık sorunu dizi... Ameliyatlı olduğu için konser öncesi buz tedavisi uyguluyoruz. Sesinin sağlığı için de antiseptik gargaralar ile pastiller kullanıyoruz. Konserdeki sıvı kaybını dengelemek için bol sıvı almasına dikkat ediyoruz. Perhiz yapmıyor ama yiyeceğine çok dikkat ediyor. Bir sporcu gibi, düzenli *fitness* yapıyor. ABD’de düzenli *check-up*’tan geçiyor.

Kenan Kır (mali müşaviri)

Çok profesyonel bir sanatçı. Tam bir sektör gibi çalışıyor. Konser için gittiği yerlerde de piyasayı canlandırıyor. Her işi gibi mali konularla da titizlikle ilgilenir. Kamuya karşı görevini pürüzsüz yapabilmek için konserlerde benim de olmamı istiyor. Maliyeciler, denetime geldiğinde onlarla muhatap oluyorum. Ekip olarak kendisine ayrıntı değil, sonuç götürüyoruz.

Mert Topel (klavyecisi)

Tarkan'la çalışmaya on yıl önce Beyoğlu'nda bir barda başladık. İlk kaseti çıkmıştı, oradan parçalar okuyordu. Bu ilk ve son bar oldu, bir daha hiçbir barda çalmadık. O zaman yirmi bir yaşındaydı ama şarkı söyleyişi olağanüstüydü. Bugün bir virtüöz. Kendini nasıl yetiştirdiğinin tanığıyım, işine âşıktır, çok titizdir. Kendini çok ağır eleştirir. Kusursuz olmak için yapmayacağı yoktur. İlk kasetinde bir yerde detone olduğu için hayıflandığını hatırlıyorum; bir daha da asla olmadı.

Arife Gül (yardımcısı)

1995'te hayranı olarak görmeye gitmiştim. Birine ihtiyacı varmış. İki gün çalıştım, beni beğendi, benim de hoşuma gitti. Yemeğiyle, ütüsüyle, çamaşırıyla, kostümüyle ben uğraşıyorum. Öğlum gibi oldu artık. Her an yanımdayım. Amerika'da bile... Geçen gün Adana'da konser için otelden çıktı, baktım geri geldi, "Seni öpmeden çıktım," diye... Yemek seçmez hiç. Enginar sever. İçki, sigara içmez. Hayranları bazen iç çamaşırını bile ister, ama vermem.

Yıldırım Özdemir (kuaförü)

Dört yıldır birlikteyiz. Kafasında olup bitenden ben sorumluyum. Modelleri yurtdışında sokaklardan, şovlardan çıkarıyorum. Sonra birlikte karar veriyoruz. İlkemiz: Her yıl bir yenilik... Herkes, "Bu yıl nasıl bir saçla gelecek," diye bekliyor. Saç, çok şanslı bir doku: Uzuyor, kıvrılıyor, kolay şekil alıyor. Benim için dünyanın en keyifli işi bu: Düşünsenize herkesin saçının bir teline dokunmak istediği insanın saçını yapıyorsun ve eserin, dünya çapında bir starın başında duruyor. Seyirciler arasında ona yaptığım saçın moda olduğunu görüyorum. Diğer şöhretler gelip onun saçından isteyince de çok gülüyorum.

Tarkan
Yılmaz Erdoğan
Süreyya Ayhan
Özcan Deniz
Yıldız Tilbe
Mehmet Çağçağ
Hülya Avşar
Orhan Pamuk
Şebnem Ferah
Cem Yılmaz
İbrahim Tatlıses
Mazhar Alanson
Tarık Akan
Cem Karaca
Sibel Kekilli
İskender Çolak
Kadir İnanır
Behçet Nacar
Erman Toroğlu
Yaşar Nuri Öztürk

Onlar ahır zaman suretleri...
Günümüzün şöhretleri...
Kimini puslu bir camın ardında gördüm,
Kimini bir kâhin küresinin aynasından...
Kimiyle bir golf arabasında,
Kimiyle motosiklet selesinde konuştum,
Kimiyle dertleştim sabaha kadar,
Kimini gıyabında çekiştirdim.
Bir samanyoluydu baktığım;
Kimi yıldız yeni yeni parlıyordu,
Kimi kayıp gitmişti bile...
Çoğu, en parlak döneminde
Yansıdı kitaba,
Asıl önemlisi,
Türkiye'nin bir başka yüzünü gördüm,
her baktığımda yıldızda...

ISBN 978-975-07-1822-9

9 789750 718220